

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἑτησία δρ. 8,— Ἑτησία φρ. 10,—
Ἐξάμηνος 4,50 Ἐξάμηνος 5,50
Τριμήνος 2,50 Τριμήνος 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκάστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἰουνίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 29

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÈS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΒ' (Συνέχεια)

— Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ βοηθήσωμε αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, νὰ δέσωμε τὴν πληγὴν του. Ἀνέβα μιά στιγμή νὰ τὸ πῆς εἰς τὴν κυρία Ζολλιέ κ' ἔλα πάλι νὰ μὲ βοηθήσῃς. Θὰ εὕρω ὅ,τι χρειάζεται.

Μικρὸν ἐρμάριον, καρφωμένον εἰς τὸν τοῖχον, ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴν «Φαρμακεῖον». Τὸ κλειδί ἦτο εἰς τὴν κλειδαριάν.

Ὁ Πέτρος τὸ ἄνοιξε κ' εὗρε ῥῃκε ξαντόν, βαμβάκι, φανικόν, ἄρνικαν, πανιά. Ἐτοίμασεν ἓνα ἐπίδεσμον καὶ ἔχυσεν ὀλίγας σταγόνας φανικοῦ εἰς τὴν λεκάνην, τὴν ὁποίαν ἐγέμισε νερόν· ἔπειτα, ὅταν ἐπέστρεψεν ὁ Καργκασσοῦ, ἐπλησίασε τὸν τραυματίαν, παρεμέρισε τὰς χεῖράς του, ἐσήκωσε τὰ αἱματωμένα πανιά καὶ ἀπεκάλυψε μίαν βαθεῖαν πληγὴν, ἀπὸ σιλήτος, εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ στήθους.

Τὸ αἷμα εἶχε ρεῦσιν ἀφθόνως, ἀλλὰ τώρα εἶχε πήξῃ καὶ ἔφραττε τὴν πληγὴν.

— Πρέπει νὰ τὸν γδύσωμε, γὰρ νὰ τοῦ δέσωμε καλὰ τὴν πληγὴν του. Πρὸς τὸ παρόν, κόβε ὅ,τι μᾶς ἐμποδίζει, ἐνῶ ἐγὼ θὰ τὴν πλένω. Εἶσαι τῆς γνώμης νὰ καθαρίσωμε τὸ πηγμὲν αἷμα ποῦ τὴν φράζει;

— Γιὰ σήμερα ὄχι, καπετάνιο μου, ἀπεκρίθη ὁ Καργκασσοῦ, κολακευμένος ποῦ ἐζητοῦσαν τὴν γνώμην του. Καλλίτερα εἶνε νὰ μὴ χάσῃ ὁ ἄνθρωπος κί' ἄλλο αἷμα.

— Ἐχεις δίκην, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος, καθαρίζων μὲ προσοχὴν τὰ περίεξ τῆς πληγῆς· ἰδέε, ἡ δροσιὰ τοῦ νεροῦ ἀναζωογονεῖ τὸν πληγωμένον, συνέρχεται, ἀ-

νοίγει τὰ μάτια του. Τὶ θὰ πῇ ὅταν ἰδῇ κοντὰ του ἀγνώστους;

Πραγματικῶς, ὁ τραυματίας ἀνελάμβανε τὰς αἰσθήσεις του καὶ τοὺς ἐκτύταζε μ' ἐκπληξιν μαζὶ καὶ μὲ χαράν.

— Ποιοὶ εἴσθε; ἐψιθύρισε μὲ μεγάλην δυσκολίαν.

— Ναυαγοὶ ποῦ κατώρθωσαν νὰ νῆ-
δουν εἰς τὸ πλοῖόν σας ἐγκαίρως ὥστε
νὰ σᾶς ἐμποδίσουν νὰ ποθάνετε, ἀπεκρίθη
ὁ Πέτρος.

— Καὶ νὰ ναυαγήσετε, προσέθεσεν ὁ
Καργκασσοῦ, γιὰτὶ ἂν δὲν μανουβράρουμε
σὲ λίγο, μπορεῖ νὰ γίνῃ καταστροφὴ.

— Ἀλήθεια, ἐψιθύ-
ρισεν ὁ τραυματίας, τὸ
πλοῖόν γέρνει πάρα
πολύ.

— Κ' ἔχει πάρα πολ-
λὰ πανιά, καὶ τὸ τιμὸν
εἶνε δεμένο μὲ ἄσχημην
διεύθυνσιν.

— Δεμένο; Ἀρῇ
ὁ τιμονιέρης;

— Ἀπὼν! ὅλοι σας
οἱ ναῦται εἶνε κοιμισμέ-
νοι ἢ νεκροί.

— Παῦσε, Καργκασ-
σοῦ, μὴν κάνῃς τὸν κύ-
ριο νὰ ὀμιλῇ πολύ.
Δὲν πρέπει νὰ κινῇ-
ται... ἡ πληγὴν του θὰ
μάτωνε πάλι καὶ θὰ
ταν κακό.

— Ἐννοια σου, κα-
πετάνιο μου, καὶ δὲν θὰ
βγάλω πιά ἄχνα! εἶπεν
ὁ Καργκασσοῦ.

Τὸ ἐκπληκτικὸν βλέμ-
μα τοῦ ἀσθενοῦς προσή-
λῳθη ἐπὶ τοῦ προσώ-
που τοῦ Πέτρου, ἀλλ'
ὁ νέος δὲν ὀμίλησε.
Μ' ἐπιτηδειότητα προ-
σῆρμοσεν ἐπὶ τῆς πλη-
γῆς τὸν ἀντισηπτικὸν
ἐπίδεσμον ποῦ εἶχε κα-
μῇ, καὶ κατόπιν, βοή-
θούμενος ὑπὸ τοῦ ναύ-
του, ἐξέδυσεν τὸν τραυ-
ματίαν καὶ τὸν ἐξήπλω-
σεν ἀνέτως ἐπὶ τῆς
στρωμνῆς του.

— Ἀχ, εὐχαριστῶ!
ἐψιθύρισεν οὗτος μὲ συγ-

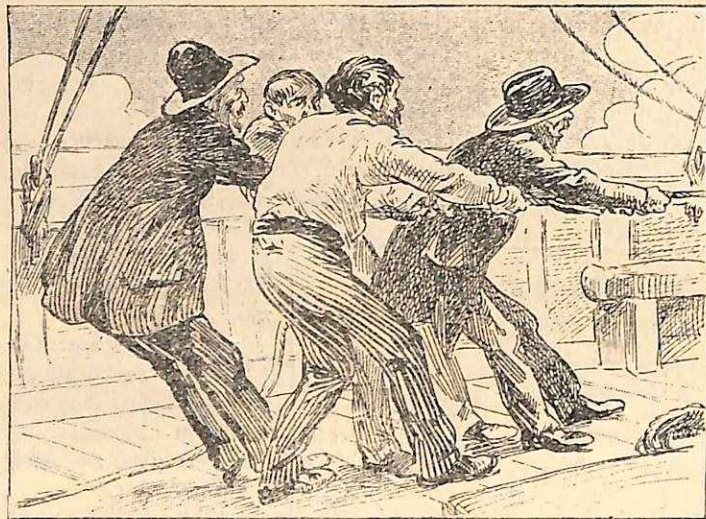

«Τὸ ἱστιοφόρον ἐξηκολούθει τὸν ἄτακτον δρόμον του...»

(Σελ. 250, στ. α')

κίνησιν· τώρα αισθάνομαι τὸν ἐαυτὸν μου πολὺ καλλιτέρα· ἀλλὰ πόσον στενοχωροῦμαι ποὺ ἀκούω ὅτι δὲν ὑπάρχει πλήρωμα νὰ κυβερνήσῃ τὸ καράβι μου! Τί θὰ γίνωμε τώρα;

— Μὴν στενοχωρηθεῖς, πλοίαρχε, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος. Ἐγὼ μαζί μου τρεῖς ναύτας πεπειραμένους καὶ ὁκτώ ἄνδρας δυνατοὺς, οἱ ὅποιοι εἶνε πρόθυμοι νὰ ἐργασθοῦν. Θὰ προσπαθῶμε νὰ τὰ καταφέρωμε ὥς ποῦ νὰ γίνετε καλά, καὶ κατόπιν βλέπομε. Ἐχετε πεποίθησι 'ς ἐμᾶς. Εἶμαι ὁ κόμης Πέτρος Ριονσαί· οἱ τρεῖς ναῦται ἀνήκον εἰς τὸ πλῆρωμα τῆς «Ὠδέρνης» τῶν γαλλικῶν «Μεσσαζερ». Τὸ ὑπερωκεάνειον αὐτὸ συνεκρού-

«Ετραγουδοῦσε, διὰ νὰ ρυθμίσῃ τὰς κινήσεις των». (Σελ. 280, στ. 6'.)

σθη καὶ ἐδυθίσθη πρὸ ὁκτὼ ἡμερῶν. Ἐπειζήσαμεν μόλις δεκατέσσαρες ἀπὸ καμμιᾶ ἑκατοστὴ ναυαγούς ποῦ εἶχαν γεμίσει τὴ φαλινοθηρίδα μας. Βλέπετε ὅτι δὲν εἶμεθα κακοὶ ἄνθρωποι...

— Σὰς εὐχαριστῶ. Ἐγὼ ἐμπιστοσύνη. Σὰς εὐχαριστῶ.

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Καργκασσοῦ τὸν ἄφρισαν μόνον καὶ διασκελίσαντες πάλιν τὰ κατακείμενα σώματα, ἀνῆλθον εἰς τὸ κατὰστρωμα, ὅπου ἀνάγκη πλέον ἐπέιγουσα ἀπῆλθε τὴν παρουσίαν των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΙ'

ΤΟ ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΝ ΠΛΗΡΩΜΑ

«Ὅλοι εἰς ἔργον!»

Τὸ ἱστοφόρον ἐξηκολοῦει τὸν ἄτακτον δρόμον του, κλῖνον ἀπὸ τὸ ἓνα πλευρὸν ἐπικινδύνως. Ἐπρεπε νὰ τὸ ἐπανορθώσουν τὸ ταχύτερον, ἐπικαλοῦμενοι ὅλας τὰς διαθέσιμους χεῖρας.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ Πέτρου, ἐκλήθησαν οἱ ὁκτὼ μετανάσται. Οἱ ναῦται τοῖς ἐξήγησαν τί ἐπρεπε νὰ κάμουν. Ὁ Κερλὸς καὶ ὁ Λεκὲν θὰ ἐπεστάτουν εἰς τοὺς χειρισμούς. Ὁ Καργκασσοῦ ἀνῆλθε μετὰ τοῦ Πέτρου ἐπὶ τῆς γεφύρας διὰ νὰ διευθύνῃ, ἐπιβλέπων ἐν τῇς πρύμνης

καὶ μακρόθεν τὴν ἀλλαγὴν τῆς ἱστοφορίας ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐφαίνετο διαταγθεῖσα καὶ ἐκτελεσθεῖσα ἀπὸ τρελλούς.

Κατ' ἄρχας ὁ ναύτης ἔτρεξεν εἰς τὸ πηδάλιον καὶ τὸ ἔδραξε μὲ δύναμιν λέγων:

— Λύσε αὐτὰ τὰ σχινιά, καπετάνιο μου! σιγά-σιγά γιατί αὐτὸ θὰ μᾶς τραντάξῃ.

Πραγματικῶς, ἅμα ἐλύθη τὸ πηδάλιον, ὁ Καργκασσοῦ ἔστρεψε τὸν σῆμα. Τὸ τρίστιον τότε ἐταλαντεύθη βιαίως καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἠρέμησε, μεταβάλλον διευθύνειν, διότι παρουσίαζε τὴν πρύμνην πρὸς τὸν ἄνεμον.

— Τώρα εἵμαστε καλά καὶ μποροῦμε νὰ μαγνησθῶμε! ἐφώνασεν ὁ Κερλὸς.

— Σεῖς νὰ μιλήσετε, καπετάνιε, εἶπεν ὁ Καργκασσοῦ πρὸς τὸν Πέτρον. Ἐρῶ τί πρέπει νὰ γίνῃ, μὰ εἴμαι ἀνίκανος νὰ δώσω διαταγὴν.

— Τί πρέπει νὰ γίνῃ; ἠρώτησεν ὁ νέος.

— Νὰ βγοῦν οἱ φλόκκοι, νὰ μαζευθῇ τὸ παρονέτε... ὁ παπαρίγκος... νὰ δεθοῦν δυὸ μούδες εἰς τὴν μαγίστρα.

Ὁ Πέτρος ἐπανελάθεν αὐτὰ δι' ἡ-
χρῶς φωνῆς καὶ παρηκολούθησε τὴν ἐργασίαν μὲ ζῶηρον ἐνδιαφέρον.

— Ποτὲ δὲν θὰ τὰ καταφέρουν ἡ δυὸ τους, ἐπιθύρουν ὁ Καργκασσοῦ· πρέπει νὰ πάω καὶ ἐγώ. Φωνάζετε ἐδῶ τὸν μετανάστη Φιόκη; Εἶνε λιγάκι ναυτικός, ἀλλὰ ὅχι καὶ τόσο ὥστε νὰ σκαρφαλώνῃ. Ἄς κρατῇ τὸ τιμονι. Σεῖς νὰ κυττάζετε τὴν πυξίδα· νὰ διατηρήσῃ ἡ ἴδια διευθύνειν ὥς ποῦ νὰ γυρίσῃ.

Κληθεῖς, ὁ Φιόκης προσέτρεξε καὶ ὁ Καργκασσοῦ ὠρμησε μετὰ τῶν συντρόφων του εἰς τοὺς ἱστούς, ἔχρειάζοντο ἐννέα ἢ δέκα ἄνδρες πεπειραμένοι καὶ δὲν ἦσαν παρὰ τρεῖς. Οἱ ἄλλοι μόλις ἤμποροῦσαν νὰ βοηθήσουν.

Ἐν τούτοις καταβάλον ὅλας τὰς δυνάμεις καὶ κατάρθωσαν ν' ἀπαλλάξουν τὸ πλοῖον ἀπὸ τὰ περιττὰ ἱστία. Ἐπρόκειτο τώρα νὰ στρέψουν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὅσα εἶχαν ἀρίστη, καὶ τοῦτο ἔγεινεν εὐκόλως, διότι οἱ μετανάσται ἤμποροῦσαν νὰ τραβοῦν τὰ σχοινία ρυθμικῶς, διευθυνομένοι ὑπὸ τοῦ Καργκασσοῦ, ὁ ποῖος ἐτραγουδοῦσε διὰ νὰ ρυθμίσῃ τὰς κινήσεις των.

Ἐγείνεν οὕτως ὅ,τι ἐχρειάζετο, διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ πλοῖον ἀκινδύνως

τὸν δρόμον του. Τώρα, ἡσυχώτεροι, ἤμποροῦσαν νὰ συλλογισθῶν καὶ τὸν ἐαυτὸν των, νὰ ἐξετάσουν τί συνέβη εἰς τὸ «στοιχειομένο» ἐκεῖνο «καράβι», καὶ νὰ φροντίσουν νὰ τὸ διευθύνουν πρὸς τὸν πλησιέστερον λιμένα, διὰ ν' ἀνασχηματίσουν ἐκεῖ τὸ πλῆρωμά του.

Εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ Ἐλένη καὶ ἡ μητέρα τῆς, καθισμένοι εἰς ἓνα καναπὲν, παρὰ τὴν εἴσοδον τῆς αἰθούσης, παρηκολούθουν τοὺς χειρισμούς καὶ ἐπερίμεναν νὰ τελειώσουν.

Οἱ ἐπιζῶντες τοῦ «Μιστράλ».

Ἀφίσας τὸν Καργκασσοῦ εἰς τὴν γέφυραν, διὰ νὰ ἐπιβλέπῃ τὸν πλοῦν, ὁ Πέτρος κατήλθεν εἰς τὴν αἰθουσαν μετὰ τὸν Κερλὸς, διὰ νὰ ἰδῇ ἂν οἱ ἐκεῖ κατεκείμενοι ἦσαν ὅλοι νεκροί.

(Ἔπεται συνέχεια)

Ο ΡΑΨΩΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΜΗΣ

[Τὸ θαυμάσιον αὐτὸ διήγημα τοῦ μεγαλήτερου τῶν συγχρόνων Γάλλων λογογράφων, τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Anatole France, θὰ σᾶς διασκεδάσῃ πολὺ καὶ συγχρόνως θὰ σᾶς δώσῃ μίαν ἰδέαν περὶ τοῦ πῶς ἐξοῦσε, πῶς ἐσκέπτετο καὶ πῶς εἰργάζετο ὁ ἀθάνατος Ὁμηρος. Διότι ὁ Ραψῶδός τῆς Κύμης, ὁ ἥρωϊς τοῦ διηγήματος, δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ τὸν ποιητὴν τῆς Ἰλιάδος. — Σ.τ.Δ.]

Ἐπῆγγινεν ἀπὸ τὸ μονοπάτι τῆς ἀκροθαλασσιᾶς, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν λόφων. Τὸ μέτωπό του ἦτον ἀσκέπαστο, χαρκακωμένο ἀπὸ βαθεῖες ρυτίδες καὶ ζωσμένο μὲ μιὰ κόκκινη λουρίδα. Ἀπὸ τὰ μηνίγγια του, τὰ κάτασπρα πινελούφια τῶν μαλλιῶν του ἀνέμιζαν εἰς τὴν θαλασσινὴν ἀεράκι. Γύρω εἰς τὸ πηγυρὶν του εἶχε μιὰ σγουρὴ πυκνάδα ἀπὸ ἄσπρα γένεια. Ὁ χιτώνας του καὶ τὰ γυμνά τὸν πόδια εἶχαν τὸ χεῶμα τῶν δρόμων ποῦ ἐπὶ τόσα χρόνια ἐγύριζε. Δίπλα του ἐκρέμετο μιὰ χοντροκακωμένη λύρα.

Τὸν ἔλεγαν «Ὁ Γέροντας» καὶ «Ὁ Ραψῶδός». Εἶχε καὶ ἄλλο ἓν ὄνομα, μὲ τὸ ὅποῖον τὸν ἔλεγαν τὰ παιδιὰ ποῦ τὰ ἐδίδασκε ποίησι καὶ μουσικῇ: «Ὁ Τυφλός», ἐπειδὴ ἀπάνω εἰς τὰ μάτια του, ἐπεφταν κατὰ βλάβαν παρηρμένα καὶ κόκκινα ἀπὸ τὸν καπνὸν τῶν τζακιῶν, ὅπου ἐσυνεθίζε νὰ κάθεται γιὰ νὰ τραγουδῇ. Δὲν ἐξοῦσαν ὅμως μέσῃ σὲ αἰωνίαν νύκτα· ἔλεγαν μάλιστα ὅτι αὐτὸς ἔδλεπε καλά ὅ,τι ἄλλοι ἄνθρωποι δὲν ἔδλεπαν.

Ἐπὶ τρεῖς γενεάς ἀνθρώπων ἐγύριζεν ἀκατάπαυστα ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν. Καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἀφ' ὅλης ὀλημερίας εἶχε τραγουδήσει εἰς κάποιον βασιλεῖα τῆς πόλεως Αἰγαίαι, ἐπέστρεψε εἰς τὸ σπῖτι του, ἀπὸ τὸ ὅποῖον ἔδλεπε ἀπὸ μακρὰ νὰ βγαίνει καπνός. Ἀφ' ὅλης τῆς νύκτας περπατοῦσε, δίχως νὰ σταθῇ, φοβούμενος νὰ μὴ τὸν βρῇ ὁ ἥλιος εἰς τὴν ἐδοιορία, μό-

λις ἐξημέρωσε, διέκρινε ἀπὸ μακρὰ τὴν ἄσπρη Κύμη, τὴν αἰολικὴν πατρίδα του.

Συνουδούμενος ἀπὸ τὸ σκύλο του καὶ στηριζόμενος 'ς ἓνα στραβὸ ραβδί, μετὰ πᾶν πᾶν ἀργά, μετὰ τεντωμένο κορμί, μετὰ τὸ κεφάλι, γιὰ νὰ μὴ τὸν παίρῃ ὁ κατήφορος. Ὁ ἥλιος, καθὼς ἀνέτειλε ἀπὸ πᾶν ἀπὸ τὴν μικρασιατικὴν βουνά, ἔντυνε μετὰ τριανταφυλλένιο φῶς τὰ συννεφία τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὰ πλάγια τῶν νησιῶν ποῦ ἦσαν σκορπισμένα μεσ' εἰς τὴν θάλασσα. Ἐλαμπε τώρα ἡ ἀκροθαλασσιὰ· οἱ λόφοι ὅμως, οἱ γλωρροτεφανόμενοι μετὰ σκρίνου, κρατοῦσαν ἀκόμη μέσα εἰς τὸ σκοτάδι τοὺς τὴν γλυκεῖαν θροῖαν τῆς νύκτας.

Ὁ Ραψῶδός ἐμέτρησε εἰς τὴν κατηφορικὴν τοῦ δρόμου δώδεκα φορὲς ἀπὸ δώδεκα κοντάρια καὶ γνῶρισε ἀριστερὰ του, ἀνάμεσα εἰς δυὸ διδύμους βράχους τὴν στενὴν εἴσοδον ἐνδὸς ἄλσους ἱεροῦ. Ἐκεῖ, εἰς τὴν πλάτῃ μιᾶς πηγῆς, ἦτο στημένος ἓνας βωμὸς ἀπὸ ἀκατέργαστα λιθάρια.

Μιὰ δάφνη τὸν ἐμισσοσκεπάζε μετὰ τὰ φροντωτά, ροδανθισμένα τῆς κλαρίαι. Ἀπάνου εἰς τὸ πατημένο ἄλσος, μπροστὰ εἰς τὸν βωμό, ἄσπριζαν τὰ κόκκαλα τῶν σφαγίων. Τριγύρω τὰματα ἐκρέμετο ἀπὸ τοὺς κλάδους τῶν ἐληῶν. Καὶ πρὸς μπροστὰ, μέσα εἰς τὸ σκοτάδι τῆς κλειστοῦρας, δύο γέριες δρυὲς ὑψώνοντο καὶ ἀπάνου εἰς τοὺς κορυμνοὺς των ἦσαν κερωμένα κρηνία ταύρων.

Ἦξερε, ὅτι ὁ βωμὸς αὐτὸς ἦτον ἀφιερωμένος εἰς τὸν Φοῖβο, καὶ ἐμπῆκε ὁ γέρος μέσ' εἰς τὸ ἄλσος. Ἐβγαλ' ἀπὸ τὸ ζωνάρι τοῦ ὅπου ἦτον κρεμασμένο ἀπ' τὸ χερσὶν, ἓνα πῆλινον ποτήρι καὶ ἔσκαψε ἀπὸ πᾶν ἀπὸ τὸ ρυάκι ποῦ ἐκυλοῦσε ἀνάμεσα εἰς ἀγριοσέλινα, ψάλλοντας νὰ βρῇ λιβάδι. Γέμισε τὸ ποτήρι του μετὰ δροσερὸν νεράκι, καὶ καθὼς ἦτον θεοφοβούμενος, ἔχυσε λίγες σταγόνες εἰς τὸν βωμό, προτοῦ νὰ πῇ. Ἐλάτρευε τοὺς ἀθανάτους θεοὺς, αὐτοὺς ποῦ δὲν γνωρίζουν οὔτε πόνο οὔτε θάνατον, ἐνῷ 'ς αὐτὸν τὸν κόσμον ἔρχονται καὶ φεύγουν γενεαὶ δυστυχισμένων. Τότε τὴν ἔπιασ' ἔξαφνα ἓνας φόβος καὶ φοβήθη τὰ βέλη τοῦ υἱοῦ τῆς Λητοῦς. Γέρος καὶ πολυθλασμένος καθὼς ἦτον, ἤθελε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ ἐφοβόταν μὴν πεθάνῃ. Γι' αὐτὸ τοῦ ἦλθε μιὰ καλὴ ἰδέα. Ἐλύγισε τὸ μαλακὸ κλωνί μῆδ' ὑπερβίβας, τῶρε κοντὰ του καὶ ἐκρέμασε τὸ φτωχικὸν ποτήρι εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ μικροῦ δένδρου, τὸ ὅποῖον, καθὼς ἀνέσηκ' ἀπὸ πάλιν, ἔφερε πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸ ἀνάθημα τοῦ γέρου.

Ἡ ἄσπρη Κύμη, τριγυρισμένη ἀπὸ τεῖχη, ὑψώνετο εἰς τὴν ἀκροθαλασσίαν. Ἐνῷ βουνόμορφος δρόμος, στρωμένος μετὰ πλακωτὰ λιθάρια, ἔφερε πρὸς τὴν πόλιν τῆς πόλεως. Αὐτὴ ἡ πόλις εἶχε φτιαστῇ

σὲ καιροὺς παλαιῶν, κανεὶς δὲν ἤξερε πότε, καὶ ἔλεγαν πῶς ἦτον ἔργον τῶν θεῶν. Ἀπάνου εἰς τὴν πέτρινην ἀνδρῶν ἦσαν σκαλισμένα κατὰ σημεῖα ποῦ κανεὶς δὲν ἤξερε νὰ τὰ ἐξηγήσῃ, ἀλλὰ τὰ θεωροῦσαν ὅμως καλὰ σημεῖα. Κοντὰ 'ς αὐτὴν τὴν πόλιν ἀπλώνετο ἡ δημοσία πλατεῖα, ὅπου ἀπὸ κάτου ἀπὸ τὰ δένδρα γυάλιζαν μαρμαρένια ἐδῶλια. Κοντὰ 'ς αὐτὴν τὴν πλατεῖαν, ἀντίκρου εἰς τὴν θάλασσαν, ἐστάθη ὁ Γέροντας.

Ἦταν ἐκεῖ τὸ σπῖτι του. Ἐνα στενόχωρο χαμόσπιτο ποῦ δὲν ἦταν τίποτε μπροστὰ εἰς τὸν ἥλιον γειτονικὸν σπῖτι, ὅπου ζοῦσε μετὰ τὰ παιδιὰ τοῦ ἑνὸς μάντις. Ὁ εἰσοδὸς τοῦ δὲν ἐφαίνετο σχεδὸν ἀπὸ τὴν κοριὰ ποῦ ἦταν σκεπασμένη καὶ ἔνθα ἤχοι τὴν ἐσκάλλει μετὰ τὴν μούρη του. Κι' αὐτὴ ἡ κοριὰ ἦταν λιγοστή, δὲν ἦταν ἀπλωτὴ καὶ ἀφρονήσαν ἐκείνης ποῦ εἶχαν ἀπ' ἐξω τὰ σπῖτια τῶν πλουσίων. Ἀπ' ὀπίσω ὅμως ἦταν ἓνας λαχανόκηπος καὶ σταυλοὶ ποῦ μετὰ τὰ ἴδια τοῦ τὰ χεῖρα τοὺς εἶχε καὶ ὁ Γέροντας ἀπὸ πέτρες ἀπελέκητες.

Ὁ ἥλιος ἀνέβαινε εἰς τὴν ὕψην τοῦ ἄσπερου οὐρανοῦ· ὁ θαλασσινὸς ἀέρας εἶχε πέσει. Μιὰ διαπεραστικὴ φωτιὰ ποῦ ἔπλεε μέσα εἰς τὸν ἀέρα, ἐκαίγε τὰ στήθια τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων. Ὁ Γέροντας ἐστάθη μιὰ στιγμὴν εἰς τὸ κατῶφλι καὶ μετὰ τὴν ἀνάποδον τοῦ χερσίου τοῦ ἐσφόγγισεν τὸν ἰδρώτα ἀπὸ τὸ μέτωπον. Ὁ σκύλος του, μετὰ μάτι προσεκτικὸν καὶ μετὰ γλῶσσα κρεμασμένη, ἀκίνητος, λαχάριζε.

Ἡ γυνὴ ἡ Μελανθὼ ἦρθε ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ σπιτιοῦ, ἐστάθη εἰς τὸ κατῶφλι καὶ εἶπε λόγιον καλά. Ἀργῶς νῆρθη, ἐπειδὴ κάποιος θεὸς ἔβαλε εἰς τὰ πόδια τῆς κάποιο πονηρὸν πνεῦμα καὶ τὰ φούσκωνε καὶ τᾶκανε πρὸς βαρεῖαν καὶ ἀπὸ ἀσκή μετὰ κρασί. Αὐτὴ ἦτον μιὰ σκλάβη ἀπὸ τὴν Κριά, τὴν ὁποίαν ἓνας βασιλεὺς εἶχε δώσει νῆα εἰς τὸν Ραψῶδον ὅταν ἦταν καὶ αὐτὸς νέος. Τὴν εἶχε πάρῃ γυναικά του καὶ εἶχε ἀποκτήσῃ πολλὰ παιδιὰ. Ἀλλὰ δὲν ἀπόμνην οὔτε ἓνα εἰς τὸ σπῖτι. Ἀλλὰ εἶχαν πεθάνει, ἄλλα εἶχαν πάει μακρὰ γιὰ νὰ διδάξουν εἰς τὰς πόλεις τῶν Ἀχαιῶν τὴν τέχνην τοῦ ραψῶδου ἢ τοῦ ἀμαξοπηγῆ, γιὰ τὸ ὅτι εἶχαν μυαλό. Καὶ ἡ Μελανθὼ ἔμεινε εἰς τὸ σπῖτι μόνη, μετὰ τὴν Ἀρετὴν, τὴν νύμφη τῆς, καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ τῆς Ἀρετῆς.

Συνουδούμενος τὸν κύρη τῆς εἰς τὸν ἐνὸς δῶμα μετὰ τὰ κηλισμένα πάτερα, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁποίου, ἐμπρὸς εἰς τὸ σπιτικὸν βωμό, ἀπλώνετο, σκεπασμένο μετὰ κόκκινες φωτιὰς καὶ μετὰ λυωμένα ξύγκια, τὸ λιθάρι τῆς πυροστίδας. Οἱ λόγους εἰς τὸν ἐνὸς δωμάτιον ἀνοίγαν, εἰς τὸν ἐνὸς πατῶματα, δωμάτιον μικρὰ· μιὰ σκάλα ξυλένια ἔφερε εἰς τὴν ὑψηλὰ δωμάτιον τοῦ γυναικωνίτου. Ἀπάνου εἰς τὸ παλόνικον ποῦ

ἐστήριζαν τὴν στέγη, ἦταν κρεμασμένα τὰ μπουρζινα ὅπλα ποῦ φοροῦσε ὁ γέροντας εἰς τὰ νεῖατα του, τότε ποῦ ἀκολουθοῦσε τοὺς βασιλεῖς εἰς τὴν πόλιν ὅπου ἐπῆγγιναν μετὰ τὰ ἄρματα τοὺς καὶ ἐπαίρναν πίσω τὰ κορίτσια τῆς Κύμης ποῦ εἶχαν ἀρπάξῃ ἡρώες. Ἐνα μὲν βωδίου κρεμόταν ἀπὸ ἓνα πατερό.

(Ἔπεται συνέχεια)

(Anatole France) ΕΥΣΤ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΞΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΗΓΑΤΕ εἰς τὸ Ζάππειον αὐτὰς τὰς ἡμέρας; Ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἰδῇ κανεὶς τὴν ὥραιαν αὐτὴν Ἐκθεσιν τῆς Σηροτροφίας καὶ Μεταξουργίας. Παρου-

σιάζει ὅλα τὰ μυστήρια τῆς ζωῆς καὶ τῆς καλλιτεχνίας τοῦ Μεταξοκώλητος. Ἐπειτα δαίχνει τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ πολυτίμου προϊόντος του, ὅπως γίνεται σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τὰ πολυεῖδη μεταξωτὰ υφάσματα, ἕως τὰ πολυποικίλα διὰ μετὰξξης κεντήματα. Ἡ πρόοδος τῆς βιομηχανίας καὶ τῆς βιοτεχνίας αὐτῆς εἶνε φανερά ἐκεῖ μέσα. Κ' ἐνῷ οἱ κοινοὶ ἐπισκέπται διασκεδάζουν μετὰ τὰ περίεργα καὶ πρωτοφανῆ διὰ πολλοὺς ἐκθέματα, οἱ εἰδικοί μελετοῦν καὶ ἐξάγουν συμπεράσματα διὰ τὸ μέλλον. Γενικῶς κινεῖται τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν Μεταξοκώλητα, καὶ αὐτὸ βεβαίως θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν διάδοσιν τῆς καλλιτεχνίας του. Πόσοι ἀπὸ τοὺς ἐπισκέπτας τῆς Ἐκθέσεως δὲν θὰ ἠσθάνθησαν τὸν πόθον νὰ γίνουν καὶ αὐτοὶ σκαλικοτρόφοι καὶ μεταξοπαραγωγῆ!

Καὶ προπάντων τὰ παιδιὰ, ποῦ τρελλάνονται γιὰ σκυλῆκια καὶ πεταλούδες. Κρίνω ἀπὸ τὰς μικρὰς μου θυγατέρας, αἱ ὁποῖαι κανένα παιγνίδι των δὲν ἀγαποῦν περισσότερο ἀπὸ τοὺς μικροσκοπικοὺς μεταξοκώλητας, ποῦ προμηθεύονται κατ' ἔτος ἀπὸ τὸ σχολεῖον των. Τοὺς βάζουν εἰς χάρινα κουτιά γεμάτα μπουρζινα καὶ μετὰ ὑπομονὴν—μετὰ ἀνυπομονήσαν καλλιτέρας—περιμένουν τὴν ἀνάπτυξιν των. Τὶ ἀγωνία ὅταν κάποτε ἀρχοῦν νὰ ἔλθουν τὰ φρέσκα μπουρζινα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ντυνῶνται τὰς ἐξῆς! Ἀχ! θὰ μᾶς ψοφήσουν! ἢ λέγουν μετὰ κλάματα, καὶ νομίζει κανεὶς ὅτι θὰ ἦτο τῶνδ' ἡ μεγα-

λητέρα δυστυχία. 'Επιτέλους τὰ φρέσκα μουρόφυλλα ἐρχονται καὶ τὰ μισοπεθαμένα σκουληράκια ἀναζούν. 'Ωρας ὁλοκλήρους σκύδων ἐπάνω των τὰ κοριτσάκια. Τὸ πρῶτ' οὐδ' ἐμπήσουν, ἡ πρώτη των φροντίς εἶνε οὐτά, καὶ αὐτὰ πάλιν ἡ τελευταία των τὸ βράδυ, πρὶν κοιμηθῶν. Τὰ κουβαλοῦν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, τὰ πιάνουν, τὰναποδιάζουν καὶ μερικά τὰ φοροῦν. 'Αλλ' ὅσα κατορθώνουν νὰν-θεξουν εἰς τὴν δοκιμασίαν τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀγάπης, μεγαλώνουν, θεριεύουν καὶ ἐπιτέλους—τί χαρά!—ἀρχίζουν νὰ πλέκουν εἰς τὸ κλαδί τὸ κουκουλί των. Τὰ κοριτσάκια ἔχουν κ' ἓνα βιβλίον περὶ Μεταξοσκώληκος, τὸ ὁποῖον συμβουλευονται κάθε τὸσον... διὰ νὰ μὴν ἐφαρμόζουν ποτὲ τὰς συμβουλὰς του.

Γίνονται λοιπὸν καὶ τὰ κουκούλια, καὶ ἀποσπῶνται ἀπὸ τὰ κλαδιά, καὶ ἀραδιάζονται μέσα εἰς γάρτινους δίσκους ἀπὸ μπομπόνια. 'Αλήθεια, μὲ μπομπόνια δὲν μοιάζουν τὰ ὠρεὰ ξανθὰ ἢ λευκὰ κουκούλια; 'Αλλ' ἀναμονὴ τῶρα, ἄλλη ἀγωνία: Πότε θὰ σκάσουν διὰ νὰ πεταχθῇ ἀπὸ μέσα ἡ ὠρεὰ λευκὴ πεταλούδα. Καὶ νά, εἰς ὀλίγας ἡμέρας, προβάλλει καὶ αὐτή. 'Η μυστηριώδης μεταμόρφωσις ἔχει γίνῃ. 'Ο ταπεινὸς καὶ ἔρπων σκώληξ μετεβλήθη εἰς περὶ τὸν ἐντομὸν καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ σκοτεινὸν κουκούλι του διὰ νὰ γεννηθῇ εἰς τὸ φῶς καὶ ἀποθάνῃ. Δὲν ἀξίζει νὰγωνισθῶν τὸσον καιρὸν τὰ κοριτσάκια, διὰ νὰ ἰδοῦν τὸ τελευταῖον αὐτὸ θαῦμα;

'Η περίεργος, ἡ θαυμασία ζωὴ τοῦ Μεταξοσκώληκος εἶνε διττῶς χρήσιμος εἰς τὸν ἄνθρωπον. Πρῶτον τοῦ δίδει μίαν ὠραίαν συμβολικὴν καὶ διδακτικὴν εἰκόνα τῆς ἰδικῆς του ζωῆς. 'Ο σκώληξ εἶνε ὁ ἄνθρωπος ὅταν ζῇ ἐπὶ τῆς γῆς. Θάποθάνῃ καὶ θὰ ταφῇ, διὰ νὰναστηθῇ κατόπιν καὶ νὰ ζήσῃ εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπως θάπτεται εἰς τὸ κουκούλι του ὁ μεταξοσκώληξ καὶ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸν τάφον του ὡς περὶ φόρος ψυχῇ. 'Εν γένει εἶνε τὸ σύμβολον μιᾶς ζωῆς, ἡ ὁποία ἀρχίζει ἀπὸ τὰ ταπεινὰ καὶ ἁσχημά, διὰ νὰ φθάσῃ μὲ ἀγῶνα, μὲ κόπον, μὲ στερήσεις, μὲ θυσίας, εἰς τὰ ὑψηλὰ καὶ ὠρεὰ.

'Αλλὰ δὲν περιορίζεται εἰς τὸ διδαγμα αὐτὸ ὁ πολὺτιμος Μεταξοσκώληξ. Δίδει εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸ κουκούλι του, τὸ μετὰξὶ του, μὲ τὸ ὁποῖον τόσα χρήσιμα καὶ ὠρεὰ πράγματα γίνονται. 'Η ἀλήθεια εἶνε, ὅτι δὲν τοῦ τὸ δίδει, ὁ Μεταξοσκώληξ ἀλλὰ τὸ παίρνει μόνος του ὁ ἄνθρωπος, ὁ σκληρὸς ἐγωιστής. Καὶ διὰ νὰ τὸ πάρῃ μάλιστα ἀτρυπητόν, τὸν σκοτώνει πρὸ τῆς ὥρας του, πρὶν γίνῃ πεταλούδα κ' ἐξέλθῃ εἰς τὸ φῶς. 'Αλλὰ ἔτσι εἶνε ὁ ἄνθρωπος. Τὰ παίρνει ὅλα καὶ λέγει ὅτι τοῦ τὰ δίδουν...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

(ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Κατευχαριστημένος ὁ ξενοδόχος, ἔτρεξε νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν αἰθουσαν διὰ τὸ θεατράκι τοῦ κυρ Πέτρου.

'Ο Δὸν Κιχώτης, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἔμεναν ἄφωνοι ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν

«Τοῖς ἐφάνετο ἀληθινὸν θαῦμα...»
(Σελ. 252, στ. α')

των διὰ τὸ κατόρθωμα τοῦ πιθήκου. Τοῖς ἐφάνετο παράδοξον, ἀληθινὸν θαῦμα, πῶς ἡμπόρεσε νὰναγωνίσῃ τὸν 'Ιππότην. Δὲν οὐτοὺς αὐτοὺς, οὐτοὶ ὁ Σάντος δὲν ἐνθυμοῦντο νὰ συνήνετησαν ποτὲ τὸν κυρ Πέτρον αὐτὸν εἰς καρμὶν ἀπὸ τὰς ἐκστρατείας των.

Καὶ ὅμως κάποτε τὸν εἶχαν συναντήσῃ!

'Αλλὰ τότε ἀκόμη οὐτε πιθήκον εἶχεν οὐτε νευρόσπαστα, καὶ ἂν ἐκεῖνοι δὲν τῷ ἔδωσαν τὴν παραμικρὰν προσοχὴν, αὐτὸς ὅμως, φυσικὰ, παρετήρησε καὶ τὸν ἀλλόκοτον ἱππότην καὶ τὸν ἱπποκόμον του. 'Εκτοτε ἐζήτησε πληροφορίας καὶ ἔμαθεν ὅλα τὰ κατ' αὐτούς. Δὲν ἦτο λοιπὸν θαῦμα ἂν ὁ πιθήκος ἡμπορούσε νὰ λέγῃ περισσότερα διὰ τὸ παρελθόν των παρὰ διὰ τὸ μέλλον των.

'Ολοι συνηθροίσθησαν μετ' ὀλίγον εἰς τὴν αἰθουσαν, ὅπου εἶχε στηθῇ τὸ θεατράκι τῶν νευροσπαστῶν. 'Αρκετὰ κηρία ἦσαν ἀναμμένα εἰς διάφορα μέρη καὶ τῆς ἐφωτίζαν καλὰ. 'Ο κυρ Πέτρος ἐκάθητο ἀπὸ πίσω διὰ νὰ κινή τὰ νευρόσπαστά του, καὶ ἓνα παιδί ἐστέκετο ἐμπρός, διὰ νὰ ἐξηγῇ τὰ πρόσωπα ποῦ πα-

ρουσιάζοντο εἰς τὸ παιζόμενον δράμα:

'Η δὸνα Μελισάνδρα, σύζυγος τοῦ Δὸν Γαυφέρου, ἀνηπάγῃ ὑπὸ τῶν Μαυριτανῶν καὶ ἐνεκλείσθη εἰς ἓνα πύργον, ὁ δὲ Δὸν Γαυφὲρος διέτρεχε τὴν γῶραν διὰ νὰ τὴν ἀνέυρῃ. Μίαν ἡμέραν, βλέπousa τὸν εὐγενῆ τῆς σύζυγον διερχόμενον κάτωθεν τοῦ πύργου ὅπου ἦτο αἰγμάλωτος, ἡ Μελισάνδρα κατῴρωσε νὰ δραπέτευσῃ καὶ ἐξελθοῦσα, ἐκαβαλλίκευσε μαζί του τὸν ὠρεῖόν του κέλητα. Τότε οἱ Μαυριτανοὶ ἐξώρμησαν ἐν ὁματί καὶ κατεδίωξαν τὸ ζεύγος, τὸ ὁποῖον ἐφύγεν ὡς ἀνεμὸς.

—'Ιδοὺ! ἐξηγοῦσε τὸ παιδί, ἐνῶ ὁ κυρ Πέτρος παρουσίαζε μὲ τὰ νευρόσπαστά του αὐτὸ τὸ δράμα: οἱ Μαυριτανοὶ θὰ τοὺς φθάσουν... θὰ φονεύsουν τὸν Δὸν Γαυφὲρον καὶ ὁ 'Ερπᾶσσαν τὴν Μελισάνδραν, διὰ νὰ τὴν κλείsουν πάλιν ἐν τῷ πύργῳ!.

—Ποτέ! ἀνέκραξε δι' ἰσχυρὰς φωνῆς ὁ Δὸν Κιχώτης, διακόπτον τὴν παράστασιν: ὅσο ζῇ Δὸν Κιχώτης, ποτὲ ἓνας εὐγενὴς ἱππότης ὡς τὸν Δὸν Γαυφὲρον καὶ μίαν ὠρεὰν δέσποινα ὡς ἡ Μελισάνδρα, δὲν θὰ ὑποστοῦν τοιαύτην ὕβριν ἐν μέρους τῆς ὀρθῆς τῶν βαρβάρων! Σταθῆτε, ἄλλοι! ὅπως, βρωμόσκυλα!

Μὲ τὰς λέξεις αὐτὰς ἔσφουρε τὸ ξίφος του καὶ ἤρχισε νὰ κυπᾷ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰ νευρόσπαστα ποῦ παρίστανον τοὺς Μαυριτανούς, συντρίτων τὰ μὲν, ἀποκεφαλίζων τὰ δέ, καὶ καταστρέφων ὅλον τὸ θεατράκι.

'Ο κυρ Πέτρος τὸν ἰκέτευε νὰ παύσῃ:

—'Αυθόντα Δὸν Κιχώτη, σὰς ἐξο-

κίζω!.. Δὲν εἶνε ἀληθινὴ Μαυριτανὸς, ἀλλὰ μόνον μαριονέτης ἀπὸ καρτόνι. Γὰρ τὸ Θ. ὁ σταθῆτε!.. 'Αχ! πᾶσι τὸ ψωμάκι μου!.. Λυπηθῇ τέμετ' ὁ φτωχὸ!

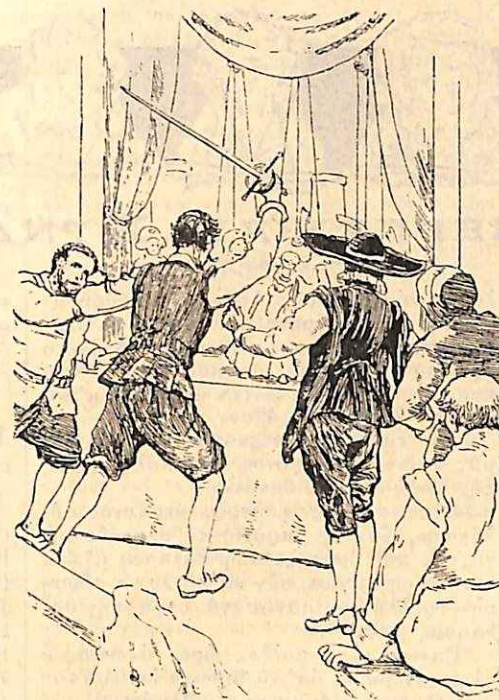
'Αλλ' ὁ Δὸν Κιχώτης, χωρὶς νὰ διδῇ τὴν παραμικρὰν προσοχὴν εἰς αὐτὰς τὰς παρακλήσεις, ἐξηκολούθει τὴν ἀμειλικτον σφαγὴν. 'Ολη ἡ αἰθουσα εἶχε γίνῃ ἄνω κάτω. 'Ο πιθήκος, τρομάξας, ἔφυγεν ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν

κορυφὴν τῆς στέγης. 'Ο νεαρὸς ἀκόλουθος, ὁ Σάντος, ὁ ξενοδόχος καὶ οἱ ἄλλοι θεαταὶ ἐστέκοντο ἀκίνητοι ἀπὸ ἐκπληξίν καὶ τρόμον. 'Επιτέλους ὁ Δὸν Κιχώτης συνεπλήρωσε τὴν καταστρεφὴν καὶ τότε, κυττάζας γύρω του εὐχαριστημένος, ὕψωσε τὸ θρικμευτικὸν ξίφος καὶ ἀνέκραξε:

—Ζήτω ἡ Πλανόδιος 'Ιπποσύνη!

—Ζήτω, ναί! ἀπεκρίθη ὁ κυρ Πέτρος μὲ θρηνώδη φωνήν: ἐγὼ ὅμως τώρα πῶς θὰ ζήσω; Νά, πρὸ ἐνὸς λεπτοῦ εἶχα ἀκόμη βασιλεῖς καὶ αὐτοκράτορας καὶ ἱππότες καὶ βασιλοπύλεις, καὶ τώρα δὲν ἔχω τίποτα! 'Εγείνα πτωχότερος κ' ἀπὸ ζητιάνο, καὶ τοῦτο ἐξ αἰτίας ἐνὸς ἱππότη τοῦ ἰσχυρίζεσθαι ὅτι ἐπανορθῶναι τὰς ἀδικίας, προστατεύει τὰ ὀρφανὰ καὶ εὐεργετῇ τοὺς πτωχοὺς!

'Ο Σάντος προσεπάθησε νὰ καθυσχάσῃ τὸν κύριόν του, καθὼς καὶ τὸν Πέτρον, βεβαιῶν τὸν δεύτερον, ὅτι ὁ Δὸν Κιχώτης θὰ τοῦ ἐπλήρωνε προθύμως τὴν ζημίαν ποῦ τοῦ εἶχε κάμῃ. 'Η ὑπόσχεσις αὐτῇ πορηγόρησε κάπως τὸν δυστυχῆ θεατρώνην. 'Οσον διὰ τὸν Δὸν

«Ποτέ!.. ἀνέκραξε ὁ Δὸν Κιχώτης...»
(Σελ. 252, στ. γ')

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

"Εν ἀριστούργημα

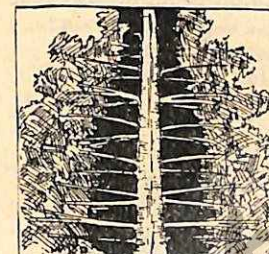
'Αλλὰ δυστυχῶς ἡ εἰκὼν μας, ἀπὸ φωτογραφίαν, χωρὶς χρωματά, εἶδει ἀτελεστάτην ἰδέαν τοῦ ἀληθινοῦ αὐτοῦ ἀριστουργήματος.

"Εθιμον ἀγρίων

Οἱ ἄγριοι τῆς νήσου 'Αδαμᾶν ἔχουν ἐν περίεργον ἔθιμον. 'Όταν χάσουν κανένα συγγενῆ των, σκεπάζουν τὴν κεφαλὴν των μὲ παχὺ στρώμα λάσπης, ἀπὸ γῶμα ἀργιλλώδες (γλίνα), εἰς τὸ ὁποῖον δίδετε τὸ σχῆμα σκύφου ἢ φεσίου.

Περίεργος εἰκὼν

Εἶνε ἡ φωτογραφία ἐνὸς δασοῦς κατοπτριζομένου εἰς τὰ νερά μιᾶς λίμνης.

'Εβδομαδιατοὶ Διαγωνισμοὶ

α') 'Εφθαρμένη ἐπιγραφή.

'Εστίλη ἀπὸ τὸ Χρυσὸ Παγῶν

..ΛΑ Τ. Μ.Τ.Α Τ.Ο' ..ΡΟΥ
Κ. ΑΛ. Τ.Σ Κ.Κ.Β.Γ. Σ

Ζητεῖται ἡ συμπλήρωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

β') Παίγνιον

'Εστίλη ὑπὸ τῆς Δοξαμένης Γαλαθίνης

ΔΩ	ΤΙ	ΠΕ	ΤΣΟ	ΒΕ
ΛΕ	ΜΕ	ΟΝ	ΜΕ	ΑΑΜ
ΒΟΝ	ΠΟ	ΔΩ	ΠΡΕ	ΒΟΝ
ΝΗ	ΠΡΕ	ΝΙ	ΖΑ	ΤΕ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ ἀνωτέρω συλ-

Κιχώτην, αὐτὸς, μὴ βλέπων τώρα ἐμπρός του παρὰ ἓνα ξεχαρβαλωμένον θεατράκι καὶ τὰ λείψανα τῶν χαρτίνων νευροσπαστῶν, ἤρχισε πάλιν νὰ μέμψεται τὸν κακὸν μάγον, ὁ ὁποῖος ἀκόμη μίαν φορὰν μετεμόρφωσε τὰ πράγματα ἐμπρός εἰς τὰ μάτια του καὶ τὰ ἔκαμε νὰ φανῶν ἄλλα ἄφ' ὅ,τι ἦσαν πραγματικῶς. 'Επλήρωσεν ὅμως ἀγογγύστως τὴν ζητηθεῖσαν ἀποζημίωσιν καὶ μάλιστα ἔδωσε καὶ κάτι τι παραπάνω διὰ περισσοτέραν πρηγορίαν. 'Επίσης ἐπλήρωσε τὸν ξενοδόχον μὲ γεναιοδωρίαν, ἡ ὁποία ἐξέπληξε τὸν καλὸν αὐτὸν ἄνθρωπον, καὶ τὴν ἐπαύριον, πρῶτ'—πρῶτ', κύριος καὶ ἱπποκόμος ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ πανδοχεῖον κ' ἐξηκολούθησαν τὸ περιπετειῶδες ταξεῖδι των.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Δὲν πρέπει κανεὶς οὔτε πρὸς στιγμὴν νὰ υποθέσῃ, ὅτι καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Σάντος ἐλησμόνησε τὸ νησί, τὸ ὁποῖον ἦτο ἡ φιλοδοξία τοῦ νοῦ του καὶ τῆς καρδίας του.

(Ἔπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

λοβαί, ὥστε νὰποτελεσθῶν τὰ ὀνόματα ἐξ πόλεων τῆς 'Ηπείρου.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστής ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς 'Αθῆνας, τὰς 'Επαρχίας καὶ τὸ 'Εξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μὲ μίαν **δεκάραν ἢ μὲ ἓνα δεκάλεπτον γραμματόσημον**. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λύτων θὰ δημοσιευθῶν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν **διὰ κλήρου** μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως **δωρεάν**.

Λύσεις τοῦ 27ου φύλλου

α') 'Ιδοὺ πῶς θὰ συναρμολογηθῶν τὰ ἐξ τεμάχια, διὰ νὰ σχηματισθῇ ἡ λευκὴ ἀρκτος. — β') Il faut savoir travailler, il faut savoir se distraire. — γ') Κρήτη, Θάλασσα, Ζέφυρος, Σόλων, Ἀργώ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 131ος Διαγωνισμός
Λύσεων 'Απριλίου—'Ιουλίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1912 συνδρομητὰ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσωκλείων διὰ τὰς λύσεις τῶν ἐκάστου φυλλαδίου, —ὅσαιδήποτε καὶ ἂν εἴναι,— γραμματόσημον ἀσφαλιστόν 10 λεπτῶν οἱ συνδρομητὰ καὶ τὰ δέληφια τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις τῶν.

Ο χάρις τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 20ης 'Ιουλίου πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθῶν πρό τῆς δημοσιεύσεως τῶν γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὁρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν 'Οδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ 5', φύλλον πρῶτον ἔ. ἔ. 'Ο'Οδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτούντα.

283. Λεξιγράφος

Τὸ πρῶτόν μου στὰ σκοτεινὰ
'Αδίκως μὴ ζητήσης·

Τὸ δευτέρόν μου ἀπαιτοῦν

'Ολαί αἱ κυβερνήσεις·

'Εν τούτοις τ' ὅλον φλέγεται,

Καὶ σπεύσε νὰ τὸ λύσης.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Βάσικας τοῦ Κανάρη

284. Στοιχειόγραφος

Εἰς τὰ δάκτυλά σου μ' ἔχεις·

'Αν μοῦ κόψης τὸ κεφάλι,

'Αναφε τὸ φῶς, διότι

Σκότος θὰ σὲ περιβάλῃ.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Καρδίας

285. Μεταγραμματισμός

'Αν ἦτα σέσεως,

Καὶ γράψης υ,

Καφὲ θάλέσης.

Μ' ἕνα νησί.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τοῦ 'Αβερῶφ

286. Ἀναγραμματισμός

Τὴν ἀρχαίαν ἑορτὴν

Ἐὰν ἀναγραμματίσης,

Πόλιν αἰγυπτιακὴν

Παρευθὺς θὰ σχηματίσης.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑδροῦ τοῦ Χάνου

287. Τρίγωνον

***** = Στωϊκὸς φιλόσοφος.

***** = Ἀνδρείος.

***** = Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης.

***** = Ἐπίρρημα.

***** = Σύμφωνον.

Καὶ καθεύως ταυτά.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα

288. Ἀριθμητικὸς Ἀστήρ

***** Νάντικατασταθὺν οἱ ἀστερίσκοι διὰ διψήφιον ἀριθμὸν ἀπὸ τοῦ 11 μέχρι τοῦ 26, ἀπαξ ἑκάστου λαμβανόμενου, ὥστε καὶ ὁρίζοντως, καὶ καθεύως, καὶ διαγωνίως, νὰ ἔχωμεν παντοῦ

ἄθροισμα 84.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Ονειρεμένης Πατρίδος

289. Μεταμορφώσεις

'Η 'Ηρα διὰ 12 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Κρόνος.

(Κάθε λέξις πρέπει νὰ προέρχεται ἀπὸ τὴν προηγουμένην τῆς διὰ προσθήκης, ἀφαίρεσεως ἢ ἀντικαταστάσεως ἐνὸς μόνου γράμματος.)

'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Ιριδος

290. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ρωσσίας:

1, Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα, 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 3, Φυτόν, 4, Μέρος τοῦ ἀνθρώπου ἢ τοῦ φύλλου, 5, Ἡμέρ.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Μάντεως Κάλχαντος

291. Φωνηεντόλιπον.

νν - γυν - π

'Εστ. ἀπὸ τὴν Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλονόλευνη

292. Γριφός

βίον	βίον	Ἑλλάς	Ἴον
βίον	βίον	Γαλλία	Ρόδον
βίον	βίον	Τουρκία	Κρίνος
βίον	βίον	βίον	βίον

Γερμανία	5.	'Εστάλη ὑπὸ τοῦ Δάφνης Στεφάνου
Ἰταλία		
Ρωσσία		

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 22

213. Παρίσιοι (Πάρις, ι, σί.) — 214. Πάλλας-Παλλός. — 215. Χίος — Ἴος-Ἴον. — 216. Χνοὺς-νοὺς-αὖς-ὤς-ς' (=200.)

217. ΕΛΒΕΤΙΑ	218. ΑΔΓΟΣ
ΣΥΡΟΣ	ΣΜΙΑΗ
ΠΩΣ	ΖΩΜΟΣ
Σ	ΣΟΛΩΝ
	ΣΥΡΟΣ

219. Πεσβύτερον σέβον ('Η ἀνάγνωσις ἐκ τῆς κάτω ἀριστερᾶς γωνίας πρὸς τὰ ἄνω, κάμνει τὸν γυρὸν τοῦ σχήματος δύο φορές, ἐνός γράμματος λαμβανόμενον καὶ ἐνός παραλείπομενον.) — 220. ΜΗΔΕΝ ΑΓΑΝ (ΜΗλος, ΔΕΝδρόλιθον, Ἄρης, ΓΑΝδῆ.) — 221. Ἀσκοπος· ὁ νοῦς, διπλὸς ὁ κόπος. — 222. Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος σωθήσεται. (Ὁ ὑπὸ μήνας εἰς τέλος — ὡς — σωθ' εἰς ε — τέ.)

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀγαπητοὶ συναδελφοί, ψιφίσατε πάντες τὰ ὑπέρφατα ψευδώνυμα:

ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ
ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Εὐγενὲς Ἰδανικόν, ποῖα ἡ διεύθυνσίς σου;
P. Coulouthros. (IB', 141)

Ενεκεν ἀσχολιῶν παραιτούμεθα ὑποψηφίω-
τητος. — Αεροπλάνον Δαίδαλος, Ἡρώς
τοῦ 21. (IB', 142)

Ψηφισμοί!!! Ἄλτ! καὶ παρὰ πόδα!
Θέλετε νίκη; Ψηφίσατε τὴν
ΝΕΑΝ ΕΛΛΑΔΑ. — Ὀνειρεμένη Ἑλλάς

Ποῖος ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ δώσῃ μίαν ψήφον
καὶ εἰς τὴν ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ;

ΠΡΟΣΟΧΗ!

'Η Ἰδανικότης, τὸ ὑψηλὸν καὶ φαν-
τασιώδες κοσμοῦσι τὸ ψευδώνυμον τῆς
ἀγαπητῆς Νέας Ἑλλάδος. Τίς δὲν
θελεῖ νὰ ἐκπληρωθῇ τὸ ὄνειρόν του καὶ
οἱ πόθοι του καὶ νὰ ἴδῃ τὴν Ἑλλάδα
ἐκτεταμένην ἀπὸ τοῦ Δουνάδεως μέχρι
τοῦ Ταϊνάρου καὶ ὀνομαζομένην ΝΕΑΝ
ΕΛΛΑΔΑ. Ὅστις ἐπιθυμεῖ αὐτὸ ἄς
ψηφίσῃ τὴν Νέαν μας Ἑλλάδα καὶ
δὲν ὀργήσῃ νὰ γίνῃ.

Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο (IB', 145)

Σέας ὅπου τὸ ἔθνος μας ἔχει κρυφὴ ἐλπί-
δα — Ψηφίσατε τὸ ψευδώνυμον
Ὀνειρεμένη Πατρίδα
'Εθνικὴς Παῖδαν, Μέγας Ἀλέξανδρος, Χα-
λαρὸς Κόσμον, Μέγας Ἰππότης, Σαντεκλαίρ,
'Αρης, Ἑθνικὸν Σύμβολον. (IB', 146)

ΔΑΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ

ὑποψήφιος Β' τριμηνίας, ὁποστηρίζομενος
ὑπὸ τοῦ "Κυανοὶ Κόμματος"
"Ολοι ἄσπρο!" (IB', 147)

Πληροφοροῦμαι ἐκ Χαλκίδος, ὅτι ὁ Σὺλ-
λογος ("Ἐξέχου") ψυχορραγεῖ καὶ
εὐρίσκεται στὰ τελευταῖα του, ὅθεν παρακαλῶ
τοὺς φιλευσπλαγχνοὺς νὰ τοῦ στελῶσι πόρους
διὰ τὴν κηδείαν.

Πειρακτήριον. (IB', 148)

Φίλοι μου! Μὴ ξεχάσετε νὰ ψηφίσατε τὴν
Νέαν Ἑλλάδα, διότι εἶνε ma soeur.
— Δάφνης Στέφανος (IB', 149)

Ἰδοὺ τί μοῖ γράφει ἡ ἀγαπητὴ Μπαρουτο-
καπνισμένη Γαλονόλευνη:

"Ἀμάρχοντο τῆς δόξης Δάφνης Στεφάνου
ἡ Διάπλασις στὴν Νέαν μας Ἑλλάδα πρέπει
νὰ βάνῃ"

Τὴν εὐχαριστῶ πολὺ! — Δάφνης Στέφανος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 27ου ΦΥΛΛΟΥ

('Ιδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 253)

ΛΘΗΝΩΝ: Νικίας Βέρτης, Τοξότης, Εὐγενία
Λαμπραδίου, Θεόδωρος Γαροφαλίδης, Ἰ. Κ.
Μωραΐτης, Ἐλένη Κ. Μωραΐτου, Χρυσὸ Παγώνι,
Δημ. Κ. Μπακατσούλας, Βασιλεὺς τῆς Ρώμης,
Μαρίνα Γ. Βλαδιμήρου, Ἑλλη Ἐμ. Μέρμερα,
Κλεοπάτρα Καρρα, Μαργαρίτα Ματθοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Παν. Γ. Γιαννούσης, Ἰωάν. Ἀ.
Παπαδιαμαντόπουλος, Γ. Α. Οἰκονομόπουλος,
Θεοδ. Γ. Βαρελάς, Ἀντιγόνη Σ. Ζέββα (26,27)
Καίτη Σ. Ζέββα, Ἀντ. Α. Γουπαῖτος, Μιμῶσα,
Στ. Π. Τσιλιμνίχου, Τατοῦλα Λαντάδου, Γ. Ν.
Βαμβακίδης (26), Ἄνδρ. Α. Τσολάκης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΑΝΔΡΟΥ: Ἀγλαΐα Χ. Κρητικὸν, Νικ. Χ. Κρη-
τικὸς.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Στεφ. Ι. Παπαδάτος.

ΘΗΒΩΝ: Χρήστος Γ. Παλιγγίνης.

ΚΑΡΔΙΤΗΣ: Βασίλειος Δελιβελιώτης.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Νατ. Β. Μπεικάρης, Γλυκ. Α. Ση-
λυβίδης, Παρασκευὴ Τσιελιώτου, Τικαρία Τσα-
πάλου.

ΛΗΕΟΥΡΥΟΥ: Παρ. σκευὴ Χ. Κουλουμπῆ.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Κ. Γ. Κοτοπούλης.

ΠΑΤΡΩΝ: Κ. Ι. Φαρακίδης, Ἀλέκος Ἰ. Ἀ-
ταλάς, Τοῦλα Παπαχρονόπουλου, Ἀνεμώνη,
Γιάν. Β. Παπανικολάου.

ΠΥΡΡΟΥ: Α. Θ. Γκολφινόπουλος.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Ἀρροκώρη Ι. Κυρούση, Γεώργ.
Λεωτόπουλος (26).

ΣΥΡΟΥ: Σπ. Ι. Κολοκούρης, Ἀλοῖσιος Α.
Δελάν.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Σένη Α. Δουζίνα, Ἀργυρὸς Ι. Μι-
χελῆ (26).

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ

ΛΑΒΕΑΝΔΡΕΙΑΣ: Χρυστάλλης, Σοφία Κοζα-
δίου.

ΖΩΝΗΛΗΣ: Γενναδιόπουλος Ἰππερώτης.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Βασ. Θ. Οἰκονομίδης.

ΚΑΙΡΟΥ: Σπ. Γ. Ἀντωνίου.

ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΕΩΣ: Θάλης, Ναπολέον Βοναπάρ-
της.

ΣΤΕΝΗΜΑΧΟΥ: Κωνστ. Β. Παπαδόπουλος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόνων ὁρθεῖν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐ-
τέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκκληρώθησαν
οἱ εἰς τὴν δυν: ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ,
ἐν Πάτραις, καὶ ΔΗΜ. Κ. ΜΠΑΚΑΤΣΟΥΛΑΣ,
ἐν Ἀθήναις, οἱ ὁποῖοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆ-
νας ἑκάστος ἀπὸ 1ης Ἰουλίου.

Οἱ ἀποστέλλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν
δὲν ἀναφέρονται, οὐτε οἱ ἀποστέλλαντες πεντάλε-
πτον ἀνεῖν δεκαλέπτον. (Γραμματόσημον ὀδομα-
τικὸν 10 παρὰ ἰσοδυναμεῖ με 5 λεπτά, ὥστε διὰ
10 λεπτά χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρὰ).